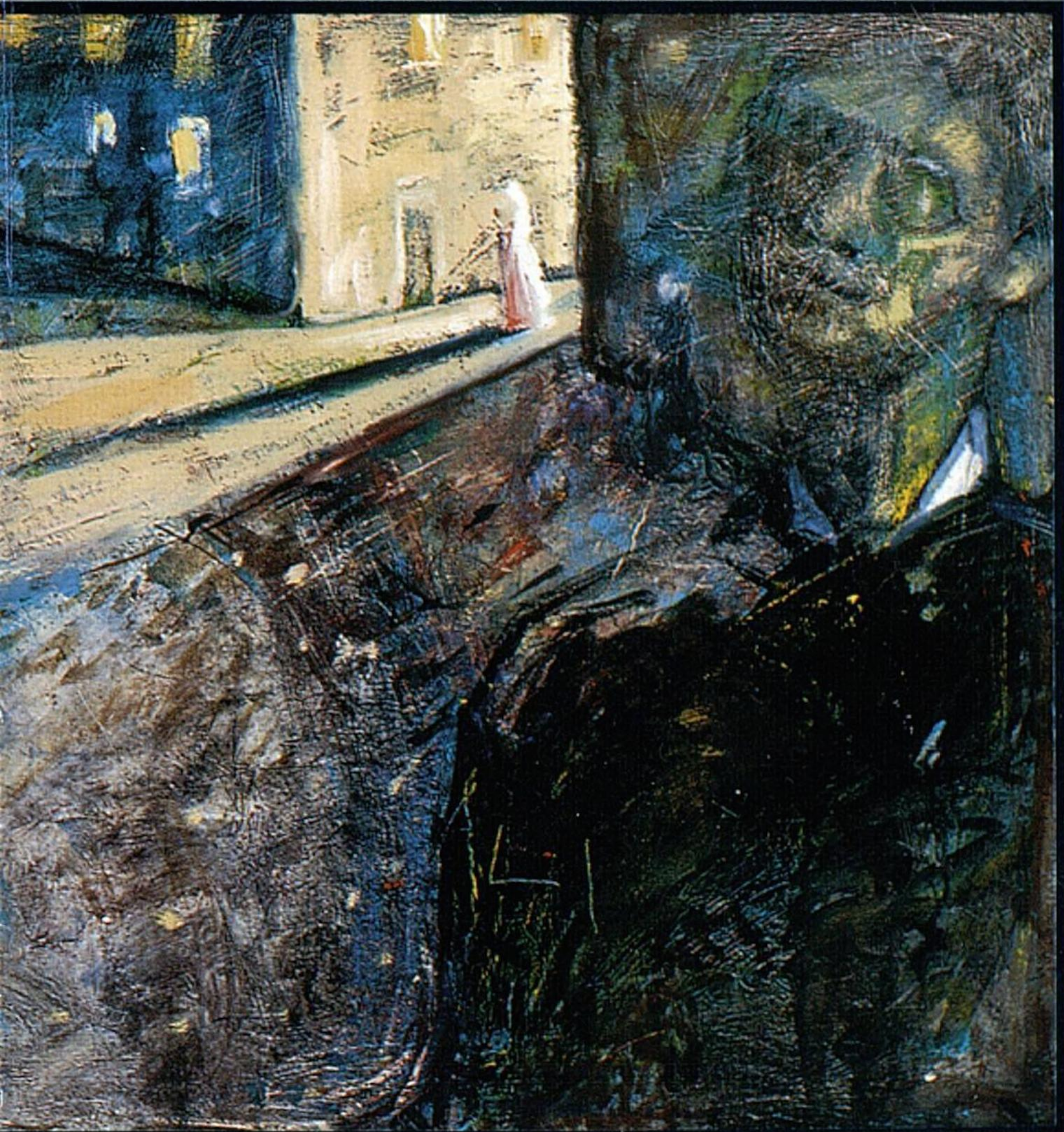

Knut Hamsun

SULT

KNUT HAMSUN

Sult

GYLDENDAL

Utkommet første gang 1890
I Gyldendals Lanterne-bøker 1966
2. opplag 1967
3. opplag 1971
4. opplag 1974
5. opplag 1981
I Gyldendal Pocket 1989
Hundreårsutgave 1990
2. opplag (Gyldendal Pocket) 1991
3. opplag 1993
4. opplag 1995
I Norges nasjonallitteratur 1996
Ny utgave 1998

© Gyldendal Norsk Forlag ASA 1954

Printed in Norway
Trykk/innbinding: AiT Trondheim AS, 1998
Papir: 55 g Snowbulk (2,3)
Boken er satt med 9,5/10,5 p. Sabon

ISBN 82-05-24893-1

FØRSTE STYKKE

Det var i den tid jeg gik omkring og sultet i Kristiania, denne forunderlige by som ingen forlater før han har fåt mærker av den . . .

Jeg ligger våken på min kvist og hører en klokke neder under mig slå seks slag; det var allerede ganske lyst og folk begyndte å færdes op og ned i trapperne. Nede ved døren hvor mit rum var tapetseret med gamle numre av «Morgenbladet» kunde jeg så tydelig se en bekjendtgjørelse fra fyrdirektøren, og litt tilvenstre derfra et fett, bugnende avis-tissement fra baker Fabian Olsen om nybakt brød.

Straks jeg slog øinene op begyndte jeg av gammel vane å tænke efter om jeg hadde noget å glæde mig til idag. Det hadde været litt knapt for mig i den sidste tid; den ene efter den andre av mine eiendele var bragt til «Onkel», jeg var blit nervøs og utålsom, et par ganger hadde jeg også ligget tilsengs en dags tid av svimmelhet. Nu og da når lykken var god kunde jeg drive det til å få fem kroner av et eller andet blad for en føljeton.

Det lysnet mere og mere og jeg gav mig til å læse på avis-tissementerne nede ved døren; jeg kunde endog skjælne de magre, grinende bokstaver om «Liksvøp hos jomfru Andersen, tilhøre i porten». Det sysselsatte mig en lang stund, jeg hørte klokken slå otte neder under inden jeg stod op og klædte på mig.

Jeg åpnet vinduet og så ut. Der hvor jeg stod hadde jeg utsigt til en kledesnor og en åpen mark; langt ute lå graven tilbake av en nedbrændt smie hvor nogen arbeidere var i

færd med å rydde op. Jeg la mig med albuerne ned i vinduet og stirret ut i luften. Der blev ganske visst en lys dag. Høsten var kommet, den fine, svale årstid da alting skifter farve og forgår. Støien var allerede begyndt å lyde i gaterne og lokket mig ut; dette tomme værelse hvis gulv gynget op og ned for hvert skritt jeg tok bortover det var som en gissen, uhyggelig likkiste; det var ikke ordentlig lås for døren og ingen ovn i rummet; jeg pleiet å ligge på mine strømper om natten for å få dem litt tørre til om morgningen. Det eneste jeg hadde å fornøie mig med var en liten rød gyngestol som jeg sat i om kvældene og døset og tænkte på mangehånde ting. Når det blåste hårdt og dørene nedenunder stod åpne lød det alleslags underlige hvin op gjennom gulvet og ind fra veggene, og «Morgenbladet» nede ved døren fik revner så lange som en hånd.

Jeg reiste mig og undersøkte en bylt borti kroken ved sengen efter litt til frokost, men fandt intet og vendte tilbake til vinduet igjen.

Gud vet, tænkte jeg, om det aldrig skal nytte mig å søke efter en bestilling mere! Disse mange avslag, disse halve løfter, rene nei, nærede og skuffede håp, nye forsøk, som hver gang løp ut i intet, hadde gjort det av med mit mot. Jeg hadde tilsist søkt en plass som regningsbud, men var kommet forsent; desuten kunde jeg ikke skaffe sikkerhet for femti kroner. Det var altid et eller andet til hinder. Jeg mældte mig også til brandkorpset. Vi stod halvhundrede mand i forhallen og satte brystet ut for å gi indtryk av kraft og stor dristighet. En fuldmægtig gik omkring og beså disse ansøkere, følte på deres armer og gav dem et og andet spørsmål, og mig gik han forbi, rystet bare på hodet og sa at jeg var kasseret på grund av mine briller. Jeg møtte op påny, uten briller, jeg stod der med rynkede bryn og gjorde mine øine så kvasse som kniver, og manden gik mig atter forbi og han smilte, – han hadde vel kjendt mig igjen. Det værste av alt var at mine klær var begyndt å bli så dårlige at jeg ikke længer kunde fremstille mig til en plass som et skikkelig menneske.

Hvor det hadde gåt jevnt og regelmæssig nedover med mig hele tiden! Jeg stod tilsist så besynderlig blottet for alt